

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenebe.

20. Aarg. Nr. 6.

Den 15. Decbr. 1870.

Priis: 6 Sk. pr. Kyp.

Conferencemøde i Malmö

afholdtes den 19de og 20de Novbr. 1870. Af Zions-Brødrene vare følgende tilstede: J. Holmberg, Præsident for Skaanes Conference, Missionspræsident W. W. Cluff, omreisende Uldste N. C. Edlesen, B. D. Thomassen fra „Stjernens“ Contoir og P. F. Madsen, Præsident for Kjøbenhavns Conference; desuden det lokale Præstedømme og en stor Deel Hellige.

Præsident J. Holmberg kaldte Forsamlingen til Orden, og efterat en Psalmesang var afsluttet, opfordrede han de forskjellige Missionærer til at afgive Rapport om deres respektive Grene, hvoraf vi gjengive følgende summariske Udtog. Conferencen er inddeelt i 18 Grene med hver sin Forstander, og Medlemmernes Antal er i det Hele 575, af hvilke 48 ere Uldster. I de sidste tre Maanedes Tid var der døbt 26 Individuer. Tilstanden blandt de Hellige er god, idet Fleertallet af dem søger at efterleve deres Religion og stræber efter Gvne at understøtte Missionen, endstjøndt noget Mere maastee Lunde gjøres i denne Henseende. Mis-

sionærerne ere ivrige, gode Mænd, de fleste ganske unge, som med Utrættelighed vandre om fra Sted til Sted, søgende at meddele Folket den kostbare Gvne, de selv have annammet, men i Almindelighed herster der en stor Dødhed og Lige-gyldighed blandt Menneftene, der synes at have faaet Affmag paa alslags Religion formedelst dens stadige Misbrug af Præster, Lærere og Andre, hvorfor Udsigterne for Evangeliets Fremgang heller ikke ere saa lyse i denne Conference som andre Steder i Landet. Skaane er i Aarenes Lob bleven godt gennemprædikeret og Mange ere udbandrede derfra til Zion. En Mængde Forsamlinger ere afholdte i sidste Kvartal, men ikke ret mange Fremmede have overværet samme. 305 Hellige betale Indtægtstienende og 147 holde „Stjernen.“ Øvrighederne ere fre-delige og ingen Forsølgelse øves imod vore Missionærer, hvilket var meget almindeligt i tidligere Dage; selv Pres-sens Opposition er næsten heelt hændt.

Uldste N. C. Edlesen glædede sig ved at samles med de Hellige i Malmö

efter at have foretaget en Tour gjennem Sverrig lige op til Upsala. Han bragte Hilsen fra de Hellige i andre Conferencer og talte om den venlige Modtagelse, han havde nydt alle vegne. Menneffene have meget ondt ved at troe, at Guds Rige er oprettet i disse Dage, men de Hellige, der have faaet Dinene op for dette uomstøbelige Faktum, fryde sig der- ved. Vi bør ikke blot bede om, at Guds Villie maa stee paa Jorden som i Himlen, men det er vor Pligt at gjøre vort Bedste for selv at fremme den. Sagde, at det var ham ligegyldigt hvad Folk i Verden tænkte om ham, naar han kun var tilfreds i sit eget Sind. Op- muntrede de Hellige til at erhverve sig indbyrdes Kjærlighed og Overbærenhed. Sagde, at af alle Samfundsklasser holder han mindst af Præsterne, der altid ere Aarsagen til Forfølgelse, naar saad- an finder Sted; det var dem, som be- virkede Frelserens Korsfæstelse, det var dem, som foraarsagede Br. Joseph og Hyrums Mord.

Om Eftermiddagen

fremstod Vdsste P. F. Madsen fra Kjøbenhavn. De Hellige behøve aldrig at frygte nogensomhelst Fjende, saalænge de leve ret for Herren deres Gud og ikke forsættelig overtræde hans Love. Selv om Herren i sin Visdom sulde tillade, at vort Liv blev os berøvet for Evangeliets Skyld, vilde dette være os til stor Vel- signelse, da Forjættelsen om en herlig Opstandelse hører enhver trofast Hellig til, og vor Misionsvirksomhed ophører ikke med vort jordiske Hylsters Begravelse. Paapegede Nødvendigheden af at aflægge vore Svagheder og rense os i enhver Henseende, thi dette er den eneste Maade, hvorpaa vi kunne erhverve os Herrens Land, der er en utrættelig og omhygge- lig Hjælper for os i Livets Kamp. Det

Hverv at forkynde Evangeliet paalæe ikke blot Brødrene, men Søstrene tillige, thi disse kunde ofte med Held virke for Evan- geliets Fremme, hvor Brødrene bleve formeente Afgang. Ønskede, at de Hel- lige vilde leve saaledes, at de altid maatte føle sig lykkelige i deres Stilling og al- drig knurre over Herrens Tilskikkelser.

Flere af Misionærerne aflagde deres Rapporter.

Søndag Formiddag

fortsattes Rapporteringen fra forskellige Grene af Conferencen, hvorefter den om- rejsende Vdsste sammesteds

P. T. Kundqvist udtalte sig om Forholdene. Han havde besøgt alle Grenene og kunde derfor bevidne Sand- heden af Misionærernes Beretning; han gav Brødrene det bedste Vidnesbyrd for deres Flib, Orden og Kyndighed og udtalte sin Villighed til fremdeles at arbejde i Biingaarden, endstjøndt han allerede havde virket som Misionær i fem Aar.

Præsident W. W. Cluff var tak- nemmelig for denne Leilighed at mødes med de Hellige; sammenlignede Evan- geliets Forkyndelse i vore Dage med Brø- drene's Arbejde i Christni Dage; sagde, at aldrig tilforn havde den evige Sandhed nydt saa stor Udbredelse som nu, men dette er ogsaa Tidernes Fyldests Huus- holdning, hvor Israels skal indsamles og Riget opbygges for evig og altid. De skandinaviske Folkeslag ere ikke saa dybt sunkne i moralsk Fordærvelse som f. Ex. Amerika, England, Frankrig o. fl. Aar- sagen hvorfor Folket i disse Lande er saa løvt for Evangeliet ligger i Misbruget af Religionen og Leseriet med det Hel- lige, derfor bliver allsags Religiositet be- tragtet som Stinhellighed, men Troen paa et høiere styrende Væsen er aldeles ikke fremmed for de Fleste i disse Natio- ner. Opuntrede Misionærerne til at

være slittige, og bad de Hellige at un-Jorden og alle Riger skulle underkastes derstøtte dem efter bedste Evne; sagde, at Lydigbed var bedre end Offer, da Lydigbeden var et ubedrageligt Beviis paa Oprigtighed og Hengivenhed for det Gode, medens Mange kunne yde store Gaver i timelig Henseende, uden at Hjertet var med.

Præsident J. Holmberg foretog nogle Forandringer i den indre Bestyrelse og talte derpaa opmuntrende til de Hellige om deres daglige Pligter. Talte ligeledes om Tienden, Missionærernes Beklædning osv.

Utahsangen blev derpaa afsunget.

Eftermiddagen.

Ældste P. D. Thomsen anførte, hvorledes Reformationen i det 16de Aarhundrede, fremkaldt ved Luther, Calvin, Zwingli og Andre, var et af Gud bestilket Forberedelsesværk for Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage; uagtet ingen af disse Mænd paastod at have guddommelig Fuldmagt, vare de dog paavirkede af Guds Aand til at bryde Naget og kaste et lille Lys ud i Mørket. Riget i Christi Dage var ikke af denne Verden, det vil sige, Tiden for dets Oprettelse var ikke kommen, men naar Riget i de sidste Dage, oprettet af Gud, skal lig Daniels Steen rulle frem over

den Allerhøiestes Hellige, naar Kristus skal være Konge paa den rensede Jord og boe afveglende i sine to Hovedstæder Zion og Jerusalem, naar Loven skal udgaae fra Zion osv., mon Riget saa ikke bliver af denne Verden? Dette Rige er et Faktum, og ikke som Sektterne troe, opbygget i Guds Hjerte. Sagde, at det var hver Mand, Kvinde og Barns Pligt at forkynde Sandheden, da Pagtens Bog kræver, at hver den, som er advaret, skal advare sin Næste.

Præs. J. Holmberg oplæste den statistiske Rapport og foreslog Kirkens Authoriteter til Anerkjendelse.

Ældste N. C. Edlessen gav en ethnographisk Skildring af Befolkningen i de tre scandinaviske Riger, sagde, at mange af Brødrene havde paadraget sig Forfølgelse ved egen uviljig Fremgangsmaade; omtalte Herrens Aabenbaring til Apostelen Johannes, hvori han truer med at flytte de syv Menigheders Lysestager og ikke aabenbare sig mere, hvis de ikke omvende sig; da Gud ifølge Verdens Vidnesbyrd ikke har aabenbaret sig siden, maae de altsaa ei have omvendt sig, men fuldstændiggjort Frasaldet.

Conferencen hævedes til ubestemt Tid.

Conferencemøde i Stockholm.

afholdtes den 29de og 30te October. Af Bionbrødrene vare omreisende Ældste N. C. Edlessen og Conference-Præsident Eric Peterson tilstede; desuden det lokale Præstedømme og en stor Deel Hellige.

Af de fremlagte Rapporter anførte vi Følgende. Conferencen er inddeelt i otte Grene, der tæller 618 Medlemmer,

hvoriblandt 40 Ældster. I de sidste tre Maaneder er der døbt 39 Personer, i hele Aaret er der døbt 220, og Udfigterne for Evangeliets Udbredelse ere gode. De Hellige ere paa meget faa Undtagelser nær meget gode; de søle varmt for dette Værks Fremme og bidrage villigt, trods deres imaa Kaar, til at opholde Missio-

nærerne. De ere lydige mod Herrens Tjeneste, ere moraliske og retfærdige i al deres Vandel og imødefee med Kængsel deres Udfrielse fra Babel. 250 af de Hellige betale Tiende. Conferencen har ingen Gjæld. Mange Forsamlinger ere afholdte og en stor Mængde Fremmede overvære vore Møder og lytte med Opmærksomhed til Brodrenes Vidnesbyrd. Paa de allerfleste Steder ere Øvrighederne meget humane; kun i Vestmanland har nogen Forsølgelse fundet Sted, og Forstanderen i Westeraas er to Gange bleven idømt Dødt — første Gang 75, anden Gang 100 Rdl. Rmt. Alle Missionærerne udtalte deres Tilfredshed med at arbejde i Evangeliets Tjeneste og vare besjælede af Liv og Aand for Sandhedens Fremme. Præsterne søgte flere Steder at fremkalde Forsølgelse, for at vanskeliggjøre Brodrenes Arbejde.

Ældste N. E. Edleffen glædede sig over at samles med de Hellige i Stockholm og var taknemmelig mod Gud vor Fader for de gode Rapporter, som vare afslagte. Vi have annammet Jesu Christi Evangelium, og vor første Stræben skulde derfor være at efterleve dets Forstrifter, beherske vore Lidenskaber, uddanne vore Ewner og gjøre os skillede til Embedernes Forvaltning, naar en større Myndighed engang bliver lagt i vor Haand. Man bør aldrig søge at kopiere Andre, men derimod udvikle sin egen naturlige Begavelse.

Præsident E. Peterson var lykkelig ved at være anviist Virkefreds i denne Conference. Det var ham en stor Trøst, saalangt fra Hjemmet, at arbejde sammen med saadanne gode, nidjære Mænd, som det indfødte Præstedømme bestod af, og han gav dem det bedste Vidnesbyrd i enhver Henseende. Fermanede Brodrene til at være oprigtige og retfærdige i al

deres Vandel og at staae som Lys i en falden Verden.

Om Eftermiddagen

fortsattes Rapporterne.

Ældste Franz Schullerqvist talte om det Vidnesbyrd, enhver Hellig annammer, der slutter Pagt med Gud af et oprigtigt Hjerter; hentydede til, hvor begjærligt Verden søger efter Feil hos os, og da vi ere Menneſter saavel som Andre og have vore Skrøbeligheder at kæmpe imod, behøver man ikke at søge forgjæves; dette have vi heller ikke meget imod, hvis vore Medmenneſter blot vilde lægge samme Maaleſtok paa dem selv, men det er Ulykken, man er for streng mod Andre og for overbærende mod sig selv.

Ældste D. Lundqvist talte om den Virkning, Evangeliet havde havt paa ham; ligeledes om den Tomhed, verdslige Fornøielser efterlade i Sjælen. Talte om Aabenbaringsprincippet og Nødvendigheden af et bemyndiget Præstedømme; ligeledes om Frasalbet og Evangeliets Gjengivelse til Jorden.

Søndag Formiddag

fremstod Ældste Nensström, der udtalte sin Glæde over den Tre, han nød, at være Guds Sendebud til en vanlindig og mørk Slægt; var lykkelig i sin Mission, trods den Modstand, han alle vegne møder; stildrede paa en smuk Maade Kampen mellem Lyset og Mørket.

Præsident E. Peterson omtalte hele Conferencens Stilling. Denne Deel af Missionen havde aldrig gjort saa store Fremſtridt, som i det sidst forløbne Aar. Var godt Vidnesbyrd om det Sidste-Dages Værk, Joseph Smiths Kald, Brigham Youngs Myndighed og de Helliges kraftige Vægt mellem Klippebjergene. Nogle Forandringer i Missionsvaſenet

foretoges. Sluttede sine Bemærkninger med Formaning til de Hellige, at vise deres Tro i deres Gjæringer.

Elbste N. C. Edleffen glædede sig over Conferencens gode Tilstand og Missionærernes Flid og Opoffrelse; talte om Tiendeloven, Missionens Understøttelse osv. Sagde, at naar Nogen bliver kaldet til at prædike, skal man søge at udtrykke en Mening eller Tante i saa faa Ord som mulig, og aldrig tale om det, man ikke selv tilfulde forstod. Vi bør heller ikke fortabe os i Beskuelsen af det, som ligger hiinsides Graven, men ihukomme vore daglige Pligter, da dette Liv ligger os nærmest.

Om Eftermiddagen

foretog Elbste N. C. Edleffen Kirkens Autoriteter og Præstedommet til Anerkjendelse, hvilke Forslag alle vedtoges eenstemmigt. Da der var mange Fremmede tilstede, henvendte han sin Tale fornemmelig til dem og bar et godt

Bidnesbyrd om det Sidste-Dages Værk; hentydede til Nebukadnezars Drøm og Prophetens Udlæggelse af samme; omtalte Præstedommets Gjengivelse til Broder Joseph og Herrens Hensigt med Rigets Oprettelse paa Jorden i denne Slægt; det var opreist for at seire og det vil seire.

Præsident G. Petersen talte om Evangeliets første Principer; Nødvendigheden af Omvendelse og Daab; henviste til Pauli, Kammerherdens og Andres Exempel. Formanede de Fremmede til at ydmyge sig for deres Gud og bede om Bidnesbyrd, saa skulde de ikke forblive i Tvivl om Herrens Villie. Opmuntrede Missionærerne og de Hellige til Trofasthed og Overbærenhed mod hverandre og til at rense sig fra al Synd. Onskede Guds Velsignelse over Forsamlingen og alle oprigtige Menneſter i Jesu Navn.

Conferencen hævedes til ubestemt Tid. Løstgjørelse af Elbste N. C. Edleffen.

Tidernes Tegn.

Hvor besynderligt, at denne Slægt ikke kan see Tidernes Tegn, men Grunden er den, at Menneſtene have forkastet Evangeliets Fylde. Derimod kunne de med indre Fryd see enhver Forhaanelse blive tilføiet de Hellige, og med Smil paa Læerne høre paa den forfættede Usandhed om dette Folk. Ja selv Landets Dverſter, Statsmænd og Lærde følge med Strømmen.

Frelseren sagde, I skulle hades af alle Folk for mit Navns Skyld. Hvis Nogen bliver hadet for Christi Skyld, da er det i Sandhed de Sidste-Dages

Hellige. Dette Verdens bitre Had mod os maa være en Trøst for enhver trofast Hellig, ihukommende, at den, der er tro til Guden, skal arve Livsens Krone.

Hvad betyder Krigerne og Rygterne om Krig, der nu forfærde den hele Jord? Hvad skal man tænke om den Masse Tyverier, Røverier og Mord, som baade Udlandets og Indlandets Blade kundgjøre hver Dag, og som ere i stadig Tiltagen saavel hvad Antal som Driftighed angaaer? En lignende Lovløshed har man aldrig tidligere kjendt. Hvad betyde de hyppige og ødelæggende Ildbrande, som

belyse Nathimlen med deres fortærende Flammer? Hvorfor lader Skyfthed og Dyd sig saa let befeire af Lastens Dæmon? Hvoraf kommer det, at Bedrageri, Falskhed, Voldtægt og Umenneskelighed tager saa grusom Overhaand i alle Lande? Hvad feiler Kreaturene og Svinene? og hvorfor er de sibstes Kjød i de senere Tider bleven giftigt for Menneskene? Der skal være Tegn i Himlen og paa Jorden, siges der. Antyder ikke de utallige Diefilder, som man har opdaget i de seneste Aar, at Jorden bereder sig for en storartet Explosion, eller som Skriften siger: Opbrændelse? Man horer om Jordrystelser baade her og der. Hvad er paa Færde med Orkanerne, som ere blevne saa hyppige og ødelæggende i deres Virkninger? Huse, Træer og Fartøier bortrives for dem som Avner, og selv Mennekkelig vortrykkes. Himlens Torden synes at anstrenge sine Kræfter til det Yderste og nedsluge Lyn og Hagl paa den forfærdede Mennekshed. Seer man saa hen til Politiken og Tingenes nuværende Tilstand, maa man med Gru spørge, hvor peger alt dette hen? Hvilket blindt Skjær vil Samsundet strande paa? Nationernes Undergang kan ikke være fjern.

I Betragtning af Ovenstaaende kan et oplyst Sind med god Grund spørge: Er Fordærveren den Almægtiges Tjener udsendt af ham til at tugte Menneskene, først med Maadehold, derefter gradviis med forøget Strengthed, eftersom deres Bantro paa Gud og deres Kamp mod hans udvalgte Folk tiltager? Herren tilbød Verden et Frelsens Budskab ved sin Tjener Joseph paa visse Betingelser. Han kaldte mange Andre, som i Forening med ham oploftede en advarende Røst for al Jorden, bydende Mennekshenes Børn at omvende sig og blive døbt til Syndernes Forlæbelse. Hverken Præst eller

Folk, Tyrste eller Underfaat, Ræg eller Lærd var undtagen; efterat Herren havde talt fra det Høie, gjaldt der ingen Undskyldning, og de selvsaltede Sjælesørgere, ligemeget hvor vise, hvor veltalende eller hvor indskybelsesrige de vare, havde ikke mere at bestille; deres Arbeide var frugteløst fra den Stund Guds Sønns Præstedomme var gjengivet til Jorden, og Budet løb til dem som til alle Andre: Omvender Eder og fbliver døbt til Syndsforlæbelse.

Udannede og uerfarne som vi vare, befalede Herren os at arbeide for hans Sag. Verden kaldte os Vagabonder, Bedragerer, Bespottere; den sagde, at vore Bøger, vort Præstedomme og vort Vidnesbyrd var alt et Blændværk. De ihjelslode Propheten Joseph og hans Broder, og de fordrev og plagede alle hans Tilhængere. De foragtede vore ulærde og ukunstlede Argumenter, haanede vor Mangel paa Sprogkundskab, og fordi vi vandrede om tilfods uden Pung og Tasse, stovede og snavsede og ikke optraadte som de leiede Præster, derfor forkastede de Christne os, og uagtet vi ofte bleve trakterede med en Salve Steen og Skarn, og vore Vldster i Amerikas „frie“ Land bleve tjærede og fjærede eller baarne om paa en Lægte til Spot for den jublende Hob, table vi dog ikke Modet. De vilde aldeles ikke høre Noget om en Levende Gud; derfor unddrog han dem sin Aand og overlod dem til Fordærveren istedet.

Her have vi Nøglen til al den stedfindende Mordbrand, Plyndring, Voldtægt, Myrbelyst, Krig osv., som nu hærjer Verden. Men Ulykkerne paa Land og Hav ville tiltage hundredefold blandt alle Nationer, indtil de boie Rnæ for den Almægtiges Bud, forkyndt ved hans Tjener Joseph Smith og hans Efterfølgere.

Forstaaer de Lærde Koleræens Sprog? Kan de paapege den hemmelige Kilde til

Krigsfeberen, som nu har greben alle Nationer? Kort sagt, kan de analysere Indholdet af Guds Bredestaaler? Her staaer de Vises Forstand stille. Der er intet Bedrageri her; Ingen vil bespotte denne Missionær, Ingen vil bekriige ham med Steen, Kartofler eller raadne Ug, Ingen vil bære ham om paa en Stang til Morstab for en raa Pøbel, ingen Tjære og Tjør bider paa ham, ingen Blæsen i Trompet eller Ringen med Kobjælber kan

bringe ham ud af Fatning; han er dem alle tilhøbe for vøgen.

De Vises Wiisdom skal forgaae og de Forstandiges Forstand skal stjule sig. Alle vore Fjenders hemmelige Anslag mod Guds Rige, ville falde centnertungt tilbage paa deres eget Hoved, thi Babylons Domstime er kommen, og Ingen kan afvende den.

Th.

Iblandt de Sellige.

Vi hidfætte følgende Correspondance til „Alta California“ i San Francisco.

Jeg opholdt mig et Dogn i Salt Lake City og iagttog Mormonernes Færd den saagodt jeg kunde. Jeg besøgte Tabernaklet og hørte flere af Eldsterne prædike. Generalerne Sherman og Schofield ankom samme Morgen, og vi gik Alle derop i Forening. Før Forsamlingen havde Brigham Young, junior besøgt General Sherman og tilbudt ham sin Vogn og var i enhver Henseende meget forekommende. Der blev os anvist Sæder lige foran Talerstolen og vi fulgte Gudstjenesten med megen Interesse. Jeg har aldrig seet saa stor en Forsamling. Hvormange Tusinder, der var tilstede, kan jeg ikke sige, men jeg antager en syv a otte Tusinde, thi Gallerierne vare ikke fulde. Gud bevares! Hvilken uhyre Forsamling!

Jeg skal sige Dem, hvad jeg tænkte, da jeg stuede ud over dette Mennekehav. Jeg har aldrig seet mere Andagt præget paa Nogens Ansigt end paa denne Mæsse. Der var en Mængde gamle Mænd tilstede, hvis surede Ansigter vidnede om mange Aars Slid og Noie, Savn og

Lidelser, om en haard Kamp med en øde, gold Egn for at tiltvinge sig Livets Ophold. De bleve drevne fra Civilisationens Gnemærker, og efter en lang og sørgelig Marsch nedsatte de sig paa denne af Alle ukjendte Plads, hvor neppe vilde Dyr engang kunde leve. Her opbyggede de ved deres Tro, Dpoffrelse og utrættelige Flid en blomstrende Stat. Det var en fortvivlet Kamp, men ved Hengivenhed, Seighed og Energi seirede de. Men desværre, Civilisationens Marsch indhentede dem! Vi ville ikke lade dem i Fred; vi maae paatvinge dem vor e Systemer og Skikke; vi maae reise efter dem og tvinge dem til at troe som vi troe. Det er min Mening, at naar vi kunne fremlægge saa godt Vidnesbyrd om vor Wandel som Mormonerne, naar vi kunne udrette ligesaa meget Godt som de, da først er det Tid for os at snakke med. Jeg vil raade Enhver til at lade dem i Fred. De ere et stræbsomt, oprigtigt, ordentligt Folk; der findes færre Forbrydelser, færre Processer og mere Evangelium blandt dem end i vore Rom-

muner. Selv om vi ikke kunne gaae ind paa deres Grundsætninger, hvad berettiger os til at troe, at de ikke ere lige saa oprigtige i deres Religionsbejendelse som vi i vor. Ialstald vise de bedre Frugter end vi. Naar seer man vel en beruset, stoiende Mormon? eller en udsteiet, forarinet en? Vi have godt af at følge deres Exempel i industriel Henseende. De opdyrke Orkenen paa alle Kanter. Vilde vi vel gjøre det? Hvad er bedst, enten at lade dem besidde Landet eller lade det beroe i Hænderne paa de indfødte Barbarer, der reder Ens Haar med en Kam uden Tænder og stiller det i Midten med en Tomahawf?

Vi hyle, fordi de troe paa Fleerfoneri. Ved min Samvittighed! hvilken Ubetydelighed at tale om. Have vi ikke i vor egen Egn flere gamle Pebermoer end vi kunne tælle i en Hast? Vilde de være Pebermoer, hvis det stod til dem selv? Vilde ikke et Dusin af dem hellere ægte een Mand, end slet ikke at blive gifte? Have vi Mænd nok til at hver Kvinde kan faae en Mand; og hvis vi

have, hvorfor steer det da ikke? Der er Noget galt; der er formange ugifte Kvinder, og Mormonerne handle ret. Egteskab burde være mere frit. Igjen, hvis det er feil, faae de da ikke deres egen Straf? Kan man onste en Mand noget værre, end at skulle betale Kræmmerregninger? Kan man onste sin Hjende noget værre, end et halvt Dusin Husfruer og en aaben Credit hos Tuckers og Austins? *Al!* lad dem bare være i Fred. Hvis de onste Husfruer, da lad dem faae dem; hvis Du, som ingen har, onster nogen, da frie til den første ugifte Kvinde, Du møder, og Du vil erfare, at Mormonerne have ikke taget dem alle; der er nok til os Alle og dertil meget nydelige — altfor gode for nogen af vore ryggende og spillende Skurke.

Vi gik til Theatret i Salt Lake City, faae sytten af Præs. Youngs Døttre, som alle vare meget dannede, elegant klædte, opførte sig godt og i det Hele taget vare nydelige Piger — en Familie, som Enhver kunde være stolt af.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Decbr.

Efter „Millennial Star“ optage vi følgende Artikel om

Det hellige Præstedømme.

Al sand Myndighed kommer fra Gud. Han raader over Menneftenes Liv og Død — livet med alle dets mangsølbige Sorger og Glæder, Belymninger og Forhaabninger, — Døden med al dens Lidelse og Kval saavel som Engstelsen for den uvisse Tilværelse hinsides Graven. Den eneste lovlige Autoritet paa Jorden er Guds hellige Præstedømme, givet ved hans Søn Jesus Kristus. Den, der har erholdt denne Myndighed, er berettiget til at prædike Evangeliet, at forvalte dets Ordinanncer, at organisere, opbygge og bestyre Guds Rige samt udrette Alt, hvad nødvendigt er for at frelse, gjenløse og ophøie Menneftene — det vil sige faa Mange,

som ville adlyde dette Præstedomme. Hvorledes kan man vel adlyde, uden der er Nogen, som administrer? hvorledes kan man høre Evangeliet, uden Nogen prædiker? og hvorledes kan Nogen prædike, uden han bliver udsendt? Men hvor har Ret til at sende ham, uden Gud selv, enten direkte eller gennem dem, han har bemyndiget til at kalde Andre?

I jordiske Anliggender er det nødvendigt at have lovlig Myndighed, og hvor langt nødvendigere er det ikke i Forvaltningen af Evangeliet, som er Guds Kraft til Salighed for hver den, som troer og adlyder. Grunden til al den uendelige Strid og Ulykke, som findes i Verden, maa netop søges i Mangelen paa denne Myndighed, og da Præstedømmet er Veien til Salighed, bør Enhver, som har annammet en Grad af samme, være oprigtig, retsaffen, reen og hellig i al sin Wandel. Hvis deres Liv og Wandel ikke er saadan, ville de komme tilfört tidligt eller sids, og Intet kan frelse dem.

En fuldkommen Samfundsorden er umulig uden Lybighed. De Ulydige kunne aldrig erholde nogen Velsignelse; Fred og Tilfredshed maae flygte fra deres Sjæl. Den, der ikke yder sine Foresatte i Herren Lybighed og Erbødighed, kan heller ikke forlange dette af sine Undergivne. Ulybighed føder Ulybighed, og hvis saadan en Mand ikke læses, vil den opbryde al Organisation. Den bedste Betegnelse for Præstedømmets Myndighed er som en Faders over sine Børn. De, der indehave Præstedømmet paa Jorden, ere ligesvem vor himmelske Faders Repræsentanter og ere Mellemmand mellem ham og hans Børn. Den Lybighed, som derfor fordres af os, er ligesvem den barnlige, tillidsfulde, aabne og hjertelige Lybighed, som Børn yde deres Forældre, naar disse ere gode, fromme og forstandige. Denne Maade at opfatte Myndigheden og Lybigheden paa er ogsaa stemmende med Bibelens Lære: „Som en Fader elsker sine Børn, saaledes elsker Herren dem, som frygte ham.“ „Uden I omvende Eder og blive som smaa Børn, kunne I ikke komme ind i Guds Rige.“ „Hvo, der ikke annammer Guds Rige som et lille Barn, kan ingenlunde komme berind.“

Vore præsiderende Elbster bør være Fædre for deres Hjord og skulde altid ihukomme, at mange af de Hellige ere uerfarne i Evangeliets Tjeneste. En Fader revser aldrig et Barn for en Forseelse, som han vilde straffe det haardt for, hvis det havde været vogent og forstandigt. Forsynet handler ligedan med os, og vi burde handle paa samme Maade mod hverandre. Ved Behandlingen af en Sag bør vi altid tage alle Omstændigheder og Forhold i Betragtning, og ikke gaae frem med usodig Strengthed mod den Feilende. Det er ikke altid Viisdom at affære isfæng enhver tor Kvist paa Vinttræet, thi derved kunde vi maafee fordærve et eller andet spædt Stub, som var godt. Men naar en raadden Green angriber en anden, eller truer med at anfegte hele Træet, da bør den uden Staausel afhugges. Naar et Medlem af Kirken er aadenbar fordærvet og gjor Andre Fortræd ved sin Nær-værelse, og enten ved sin egen slette Dpsørsel gjor Skandale for det Samfund, hvortil han hører, eller skaber sine Sodstendes Navn og Stilling, da bør han uden Med-ynk afføres fra Kirken og overlades til sin egen Skjæbne. Dog bør aldrig personlige Følelser gjore sig gjældende ved Behandlingen af en feilende Broder eller Søster.

Vi have modtaget et meget interessant Brev fra Broder A. Børgesen i Santaquin, Utah, for hvilket takes. Han glæder sig over sit fredelige Hjem mellem Bjergene nu, da Forstyrrelse og Jammer hører til Dagens Orden i Udsprelsen, og opmuntrer sine Sødsfænde til Trofasthed i deres Pagter. Han omtaler Overfaldet i Provo, Industriens Fremme osv., men da disse Emner tidligere ere behandlede i andre Correspondancer, ansee vi det for overflødig at offentliggjøre det in extenso. Broder Anders Olsson fra Gædebåf, Wennerborg Green, sender ligeledes sin Hilsen til sine Venner og opgiver sin Adresse som Santaquin, Utah, Amerika.

Correspondance.

Amerika.

Salt Lake City, den 10de November 1870.

Broder W. W. Cluff.

Deres Skrivelser af 11te og 19de f. M. ere modtagne. Det glæder mig at høre, at Evangeliet gjør Fremgang i Deres Arbejdsmark. Der maa være mange Oprigtige af Hjertet i disse gamle Lande, og Straffedommene, som nu udøses over Nationerne, ville sikkerlig vække dem, hvis ellers Noget kan vække dem. Aaret 1870 har været rigt paa Krige, Pestilente, Hungersnød, Jordstjælv, Storme, Orkaner, Ildsvaade, Oversvømmelser, Jernbaneulykker og utallige andre Udelæggelser, som ere blevne udøste over Nationerne, men Frelseren siger: „Seer til, at I ikke forstrækkes, thi dette maa altsammen skee, men Enden er ikke endda.“

Dette er kun Begyndelsen til Plagerne, og lykkelige ere de Hellige i Bjergene, som kun blive lidet berørte eller trufne af den almindelige Udelæggelse. Det er sandt, vi ere ikke uden Gjenvendigheder, thi vi have en Hov saa ugudelige, grumme og foragtelige Embedsmænd fra de Forenede Stater, som nogenfinde har plaget et Samsund, men med al deres bitre Fjendskab, deres hem-

melige Anslag og Understøttelse af en fordærvet Regjering, have de endnu ikke skadet de Hellige og heller ikke Riget, thi Herren har lagt et Vidsel i deres Mund og de ere indtil nu blevne stufede i deres Forventninger, og de Hellige see det.

Præs. Young og de fleste af de Tolv reise omkring i Territoriet og prædike i de forskjellige Settlementer. Præsidenten indstærper „Viisdoms Ordet,“ Forening i alle industrielle Foretagender og almindelig Forbedring og Arvaagenhed. Jeg antager, han agter at tilbringe det meste af Vinteren med saadan Prædiken og med at opmuntre de Hellige til fornyet Iver og til at være forberedte paa Fremtiden.

Meel holdes endnu i 3 Dollars pr. 100 Pd., Hvede 1 $\frac{1}{4}$ Doll., Havre 90 Cents, Kartofler $\frac{1}{2}$ Doll. og andre Ting i Forhold dertil. Vi have Oversflodighed deraf, og hvis det ikke var for de „Helvedes Hunde,“ vilde vi kunne tilbringe en særdeles behagelig Vinter.

Som altid, Deres Ven og Broder
Wm. Clayton.

Salt Lake City, den 24de Octber 1870.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Efter som der gives mig i Dag en Leilighed at skrive nogle saa Linier, vil jeg afbenytte den, idet jeg erindrer mit Lofte til Dem i Kjøbenhavn.

De talles meget for Deres interessante Selskab, som jeg nød hos Dem den korte Tid, vi vare tilfammen for min Afreise til Utah.

Vor Reiseaffaire forstaaer jeg De er vel bekendt med, saa jeg anser det for Overflodighed at nævne mere derom, end at vi havde saa god en Reise som noget Selskab nogen sinde kunde onste, og ikkun eet Dødsfald.

Jeg sandt min Familie alle raste og i en trivelig Forsatning. Mine Sønner vare smaa, da jeg reiste paa Mission, men jeg sandt ved min Hjemkomst, at de vare voget mig over Hovedet; den ene er circa tre Tommer høiere end jeg; ham har jeg sendt til Bear River Dalen for at optage Land osv., og Udsigterne deroppe ere lovende. Dalen er meget rummelig og riig paa gode Græsgange, Tommer, Agerland, Fisk, hvoriblandt en Mængde Orreder. Man har begyndt at anlægge flere nye Settlementer der, og Dalen er stor nok til at føde flere Tusinde Mennesker.

Bed min Hjemkomst sandt jeg, at Græshopperne havde ødt min Afgrøde, hvorfor jeg har taget Arbeide i det oflige Maskinværksted og følger nu mit Haandværk, nemlig Jernstøber, og finder mig meget godt tilfreds og taknem-

melig til Herren derfor, og jeg nyder som sædvanlig en god Hælbred og et godt Humør.

Det glæder mig ogsaa ofte at tænke paa de mange glade Timer, jeg nød i Skandinavien iblandt de Hellige, og mit Ønske er, at Herren vil velsigne dem allesammen for deres Godhed inod mig og de øvrige Brødre, som vare og ere sendte til dem, thi de modtage os altid paa det Bedste, og Skam faae den Eldste, der vil misbruge den Indflydelse, Herren formedelst Præsbedømmet giver ham iblandt de Hellige.

„Stjernen“ modtager jeg regelmæssigt; De talles meget for den; det interesserer mig at læse den, og jeg har opmuntret mange af Brødrene til at holde den, men hvor mange, der ville gjøre det, veed jeg ikke.

Alt er Fred her, uagtet vore „store“ Embedsmænd, som ere sendte hertil fra Washington, ere ægte Mormonhædere, og om det stod i deres Magt, vilde de staffe os Spektakel, men Herren leder dem ved Næsen, og Alt bliver til Rigets Vel.

Mit Ønske er, at De, Præs. Cluff, maa nyde megen Glæde paa Deres Mission med samt alle Brødrene, der arbeide med Dem.

De bedes at hilse alle Brødrene fra Zion samt de Hellige i Deres Omgivelse, og selv er De venlig hilset af Deres Brøder og Ven

E. D. Fjeldsted.

Coalville, Summit County, Utah Territorium,
den 6de November 1870.

Kjære Broder W. W. Cluff!

Jeg benytter Leiligheden til at skrive nogle faa Linier for at meddele Dem, hvorledes vore Sager staae her i Coalville.

Saa vel min som min Families Helbred er meget god, og jeg kan sige det samme om Folket her i Almindelighed, saavidt mig bekjendt. Jeg haaber, at disse Linier maae træffe Dem i Nydelsen af de samme Velsignelser.

Broder Cluff! Djævelen stræber fremdeles efter at ødelægge Guds Rige; han bruger de Forenede Staters Embedsmænd, som ere sendte til dette Territorium, som Medstaber til at udføre sine onde Hensigter, men naar Herren er med et Folk, hvo kan da stride imod det? Som saadan ere alle deres Planer og Rænker flaaede feil, og i mange Tilfælde er det Onde, de søgte at bringe over dette Folk, kommen tilbage paa deres egne Hoveder og saaledes vil det blive bestandig. Saa længe som de Hellige handle ret, ville de ikke have Noget at frygte.

Broder William! Det er med Sorg og Beklagelse at jeg maa meddele Dem, at Deres lille Son Grastus Eli døde den 2den November om Formiddagen Kl. 11. Jeg veed, det vil være et haardt Slag for Dem, thi det er tungt at miste sine kjære Venner, men den Kundskab vi have om Evangeliet, Opstandelsen og Livet efter dette, borttager meget af den Frygt og Smerte, som følger med Døden. „Vi ere ikke som de, der ere uden Haab.“ Deres Familie er ellers vel og Deres Venner her dele Ederes Sorg.

Kjære Broder Cluff! Vi ønske Dem Held og Lykke i Deres Missionsvirksomhed. Alligevel vilde vi ønske, at De var her at præsidere over og assistere os i at opbygge og forbedre vort Settlement. Vi savne Dem temmelig meget og vor By har ikke trivedes saa vel siden De forlod os. Dog, vi haabe, den vil faae nyt Liv til Foraaret.

Da Græshopperne have forladt denne Egn, haabe vi at faae en god Host næste Aar, hvilket vil sætte os istand til at fremme vore saavel offentlige som private Anliggender. Coalville og Echo Fernbanen er ikke fremmet meget siden De reiste, men det haabes, at Arbeidet paa den snart vil blive freuvsyndet.

Vi afholbt vor aarlige Mønstring, men Veiret var stormfuldt, saa vi havde ikke saa behagelig eller interessant en Tid, som vi kunde have ønsket. Vi have havt en ubetydelig Sneestorm, men nu er Veiret meget behageligt. Som De veed, ødelagde Græshopperne næsten hele Afgræden i dette County, alligevel var jeg saa heldig at høste 60 Bushels Hvede og 1050 Bushels Kartofler. *)

Jeg vil nu slutte mit Brev med at bede Herren velsigne og bevare Dem under Deres Fraværelse fra Hjemmet. Med venlig Hilsen forbliver jeg Deres Ven og Broder i Fredens Evangelium.

Jacob Hussman.

*) 1 Bushel er lidt over 2 danske Skjæpper.

Nephi, Juab County, Utah Territorium,
den 28de October 1870.

Præsident W. W. Cluff.
Kjære Broder!

Da jeg sidst saae Dem i Salt Lake City, var De i Begreb med at reise til Scandinavien, og det har glædet mig, gjennem „Sjernen“ at see, at De har havt en lykkelig Overreise. Jeg er overbevist om, at De vil udføre et godt Arbejde, medens De er der. Herhjemme er Alt ved det Gamle; Enighed tiltager blandt de Hellige og Folket voger i Tro og gode Gjeringer. Alle synes at kjende Ederens Tegn og føle Vigtigheden af at adlyde Herrens Tjeneres Raad i alle Ting. Guds Tjenere arbejde nidkjært for at berede Folket her til at blive delagtige i de Velsignelser, som forene de Levende med de Døde. Det er Skade, at jeg ikke har optegnet Navnene paa flere af mine Slægtninge, og om jeg var i mit Fødeland, vilde jeg søge at tilveiebringe al den Oplysning, som jeg kunde saae om mine afdøde Slægtninge.

Kjære Broder Cluff! Jeg haaber, De er vel og ikke savner Noget, med Undtagelse af Deres Kjære herhjemme. Jeg veed, Herrens Aand vil staae Dem bi, thi De arbejder i hans Tjeneste, og

Tanken om den Løn, som engang vil gives Dem, vil erstatte Dem Savnet. Jeg kjender Deres gode Hjerte for Guds Sag og er glad ved at De er i Danmark. Derjom der er Nogle, som spørge efter mig, da siig dem, at jeg er meget taknemmelig til Herren for at jeg er her i Zions Dale, og mit Vidnesbyrd er det samme idag, som da jeg var paa Mission, kun har jeg større Kundskab om dets Vgthed. Jo længere jeg lever her, desto dyrebareere blive Evangeliets Principer mig, og jeg veed, at Brigham Young er en Guds Mand og en stor Prophet, og Alle, som vilde lytte til hans Raad, vilde blive frelst i Guds Rige. Jeg vil opmuntre de Hellige til at være trofaste og udholdne i det Gode, og Eiden til deres Udfrielse vil komme. Adlyd Guds Tjenere, som ere iblandt Eder og I vilde føle Eder velsignede.

Med venlig Hilsen til Dem og Brodrene herfra, hvori min Familie forener sig, forbliver jeg Deres

R. S. Bruhn.

Startlint pr. Holbæk, den 5te Decbr. 1870.

Præsident W. W. Cluff.
Kjære Broder!

I Forening med Br. N. P. Pedersen og andre Brødre overværede jeg Greensmødet paa dette Sted idag, ved hvilken Leilighed et Par Overtrædere bleve udelukte fra Kirken. De veed, det er nødvendigt at affære de daarlige Grene, for at ikke Træet skal fordærves. Vi

hadde en fortræffelig Forsamling, Herrens Aand var i Overmaal udsøft over os, og baade Hellige og Fremmede lyttede med spændt Opmærksomhed til de inspirerede Ord, der stode fra Ederens Læber. Denne Green er i god Stand, de Hellige ere meget opoffrende, men Aan-

den blandt de Fremmede er slov og dorf. Jeg har besøgt de Hellige i deres Huse paa en temmelig stor Strækning og søgt at opmuntre, hvor jeg har kunnet. Paa Onsdag holde vi Forsamling i Bregne, hvor vi have faaet laane en stor Sal hos en Kjøbmand, Torødag holdes Forsamling hos Fremmede i Agelholm og paa Sondag Greensmøde i Slagelse,

hvor vi have leiet en Sal. Jeg haaber at være tilbage i Kjøbenhavn tidnok til at overvære Examen og Præmieuddelingen i vor Sondagsskole, der finder Sted saavidt jeg veed for Juul. Behag at hilse mine Venner.

Deres hengivne

P. D. Thomasen.

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

Efter Anmodning fra Herr John Wentworth, Udgiver af „Chicago Democrat“ skrev jeg følgende Oversigt over de Sidste-Dages Helliges Oprindelse, Fremgang, Forsølgelse og Tro. Herr Wentworth onskede at give denne Oversigt til en af sine Venner, en Herr Bastow, som var ved at skrive Staten New Hampshires Historie.

„Jeg blev født i Byen Sharon, Windsor County, Vermont, den 23de December 1805. Da jeg var 10 Aar gammel, flyttede mine Forældre til Palmyra, New York, hvor vi opholdt os omtrent fire Aar, hvorefter vi flyttede til Byen Manchester. Min Fader var Landmand og lærte mig Agerdyrkning. Da jeg var omtrent 14 Aar gammel, begyndte jeg at tænke paa Vigtigheden af at være beredt paa det tilkommende Liv og at udforske Saliggjorelsens Plan; jeg fandt, at der herskede stor Modsigelse i religiøse Ansættelser; naar jeg henvendte mig til en Sect, anbefalede den mig en Vei, og en anden en anden; enhver af dem henpegede til sin egen bestemte Troesbekjendelse, som indeholdende al Ful-

kommenhed. Overbeviist om, at alt dette ikke kunde være rigtig og at Gud ikke kunde være Ophav til saa megen Forvirring, besluttede jeg at undersøge Sagen mere grundigt, idet jeg nærede den Tro, at hvis Gud havde en Kirke, vilde den ikke være splittet i Partier, og hvis han lærte en Sect at tilbede ham paa en Maade og udføre en Række Ordinancer, vilde han ikke lære en anden Principer, som vare stik modsatte.

Troende Guds Ord, havde jeg Tilid til hvad Jacob siger: „Hvis Nogen fattes Viisdom, han bede til Gud, som giver Alle gjerne og bebrejder ikke, og det skal gives ham.“ Jeg opsogte et eensomt Sted i en Skov og begyndte at paafalde Herren; medens jeg var ivrig optaget af Bønnen, bleve mine Tanker bortledte fra hvad der omgav mig og jeg blev henrykt i et himmelsk Syn, og saae to herlige Væsner, som fuldkommen lignede hinanden i Udseende og Stikkelse, omgivne af et flinnende Lys, hvis Glands overgik Solens ved Middagstid. De fortalte mig, at alle religiøse Samsund troede paa urigtige Lærdomme og at in-

gen af dem vare anerkjendte af Gud som hans Kirke eller Rige — og jeg blev bestemt besalet „ikke at følge efter dem;“ paa samme Tid blev det lovet mig, at Evangeliets Fylde i Tiden skulde blive tilkjendegivet mig.

Om Aftenen den 21de September 1823, medens jeg bad til Gud og bestræbte mig for at øve Tro til de kostelige Forjættelser i den hellige Skrift, opfyldte et Lys, lig Dagens, kun af langt

renere og herligere Udseende og Farver, pludselig Bærelset, og ved første Diekast syntes det som om Bærelset var fuldt af Røg; dette fremkaldte en Rystelse, som angreb hele Legemet. Diebliffet efter stod en Person for mig, omgiven af en Hertighed, som langt overgik den, der allerede omgav mig.

(Fortsættes.)

Blandinger.

I Aaret 1869 var der i Utah 24,138 Born i Alderen mellem 4 og 1 Aar, af hvilke 15,000 vare indskrevne som faste Elever af 243 Skoler, der bestyres af 342 Lærere.

Gouvernør F. W. Schaffer afgik ved Døden den 31te October i Salt Lake City. Hans Bortgang var længe imodseet, da han i længere Tid har lidt af Læring. Sekretæren for Utah, Mr. Vernon S. Vaughan har midlertidigt overtaget Gouvernørposten.

Under Arbeidet paa den nye Vei, der fører fra Cache Valley til Bear Lake, opdagede nogle af Brødrene en ualmindelig stor Hule, som de ved nærmere Undersøgelse fandt at strække sig over to engelske Mil ind i Bjerget; længere ind gik de ikke, men paa dette Stkke var der ingen Sideaabninger at opdage. Paa sine Steder var der saa høit til Loftet, at de medbragte Lys ikke formaaede at belyse samme. En klar Vandstrøm gjenemskærer Hulens Længde. Der er sendt nogle Brødre derhen for at foretage noiagtigere Undersøgelser.

Wibste E. M. Cast ankom hertil fra Utah Søndagen den 4de denne og er bestillet til at arbejde i Stockholms Conference.

Utah, mit Hjem.

(Egen Melodi.)

Der er et Sted i sjerne Vest,
 Ja langt fra Verdens Larm,
 Det gjør ei Støi, det gjør ei Blæst,
 Dog Hjørnes af Guds Arm;
 Dets Folk boer der i Kjærlighed
 Og elsker Flid og Fred.

Øhr.

Utah, mit Utah, Du er ei Kogens Træt;
 Jeg elsker din Dal og jeg elsker dit Fjeld.

Vor Gud har os det Sted beredt,
 Der er hans Helligdom,
 Der finder Hvile hver en Træt,
 Naar han er god og from.
 Du Utah, er mit Hjerter nær,
 Af Herren signet vær.

Da hele Verden os forstod
 Og uden Hjem vi stod,
 Du hjærligt gav os dagligt Brod,
 Blev os en Moder god,
 Og derfor er Du os saa kjær —
 Den Bedste fjern og nær.

Th.

Indhold.

	Side.		Side.
Conferencemøde i Malmö	81.	Correspondance	90.
Conferencemøde i Stockholm	83.	Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb	94.
Tidernes Tegn	85.	Blandinger	95.
Iblandt de Hellige	87.	Poesie	96.
Redaktionens Bemærkninger (Det hel- lige Præstedømme)	88.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned
 og faaes paa Contoiret i Lorengensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og
 paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. E. Bording.